

des, må der ikke gives dem tilbagevirkende kraft. Det skal ligeledes anføres, at for så vidt de af okkupationsmagten udstedte bestemmelser overtrædes, skal den anklagede stilles for en ordinært oprettet, ikke-politisk, militær domstol, der skal have sæde i det okkuperede land. Der ydes i udstrakt grad den anklagede processuel beskyttelse. En enkelt bestemmelse af stor vigtighed, indført efter dansk initiativ, skal sluttelig anføres. Bestemmelsen, art. 68, omhandler okkupationsmagtens ret til i sine straffelove at indføre dødsstraf. Bestemmelsen blev vedtaget med meget lille majoritet og under stor modstand fra en række magters side. Dødsstraf skal herefter kun kunne idømmes i tilfælde af, at den anklagede findes skyldig i spionage, alvorlige sabotage-handlinger mod besættelsesmagtens militære etablissementer eller forsætlige forbrydelser, der har forårsaget een eller flere personers død, alt dog under forudsætning af, at dødsstraf for sådanne forbrydelser er hjemlet ved det okkuperede lands egen lovgivning, som var i kraft inden okkupationen.

4. afsnit giver i 12 kapitler (art. 79—135) indgående regler angående *behandling af internerede personer*. I første kapitel foreskrives visse almindelige bestemmelser om, at internering kun kan finde sted i de tilfælde, hvor det er bestemt i konventionen. De internerede skal samles i lejre efter nationalitet, sprog og sædvaner. Familierne må kun under ganske særlige betingelser adskilles, og den internerede skal bevare sin borgerlige retsstilling og så vidt muligt have lov til at udøve sine rettigheder. Hvis han ikke kan forsørge sin familie, skal den internerende magt sørge for en vis understøttelse af den interneredes pårørende.

I andet kapitel gives regler om interneringslejrenes beliggenhed, deres afmærkning

og nærmere indretning, bl. a. med kantiner og beskyttelsesrum, og i de øvrige kapitler indeholdes udtømmende praktiske regler for de interneredes behandling, deres kost og beklædning, hygiejniske forholdsregler, behandling i sygdomstilfælde, de interneredes ret til at besidde personlige brugsgenstande, deres økonomiske forhold, lejrenes administration, disciplinen, de interneredes adgang til at sætte sig i forbindelse med omverdenen, pønale og disciplinære sanktioner, transport af internerede, forholdsregler ved dødsfald i lejrene, frigivelse, repatriering og anbringelse i neutrale lande. Disse meget detaljerede regler, om hvis gennemførelse der på konferencen var fuld enighed, hviler i et fælles ønske om, hvis internering er nødvendig, i fremtiden at forhindre en magt i de uhyrlige misbrug, der har fundet sted i tyske koncentrationslejre.

5. afsnit omhandler de stridende parters pligt til at oprette officielle oplysningskontorer til at modtage og videregive oplysning vedrørende de beskyttede personer, som er i deres magt, ligesom det påbydes, at der i neutralt land skal oprettes et centraloplysningskontor.

Konventionens fjerde og sidste del omhandler dens gennemførelse. I to tillæg til konventionen findes dels et udkast til overenskomst vedrørende hospitals- og sikkerhedszoner og -lokaliteter, dels udkast til regulativ for ydelse af kollektiv hjælp.

Konventionen om beskyttelse af civile personer i krigstid er en overordentlig vigtig folkeretlig nydannelse, som bør være genstand for den største opmærksomhed. Så langt som det overhovedet har været muligt, søger konventionen at beskytte civilbefolkningerne mod krigens rædsler, og staterne har forpligtet sig til at respektere de almindelige principper for menneskets rettigheder.

Bemærkninger til nogle af de på konferencen vedtagne resolutioner

Resolution 1 er fremkommet efter dansk initiativ og må anses for at være af stor betydning, idet staterne derved forpligter sig til

bestræbelser („s'efforceront“) for at træffe aftale om stridighedens forelæggelse til afgørelse af den internationale domstol i Haag.